

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 5 kwietnia 2007r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Góraj

Protokolant: ref. staż. Paweł Kępiński

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2007r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania E S.A. w K

od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7.09.2006r. Nr OKR-5111-2(41)/2005/2006/RW/MNZ

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego Wojciecha J

o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej

oddala odwołanie.

SSO Andrzej Góraj

Na oryginalne właściwe podpisy

Za zgodność

Secretarz

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 września 2006r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, iż wstrzymanie dostawy energii elektrycznej w dniu 4.08.2004r. do mieszkania przy ulicy _____ w K _____, było nieuzasadnione.

W uzasadnieniu organ decyzyjny wskazał, że powód wstrzymując dostawę energii, nie przeprowadził procedury zgodnie z wymogiem art.6 ust.3a ustawy Prawo energetyczne. Pomiędzy wezwaniem do zapłaty, a faktycznym odcięciem energii, nie upłynął bowiem czternastodniowy termin.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł powód – E _____ S.A. dochodząc jej uchylenia i orzeczenia, że wstrzymanie energii było uzasadnione, lub uchylenia i przekazania sprawy Prezesowi do ponownego rozpoznania.

Skarżący wskazał, że termin 14 dni należy liczyć od dnia 23 czerwca 2004r. Ten bowiem termin został oznaczony na fakturze dostarczonej zainteresowanemu, jako termin zapłaty kwoty oznaczonej na fakturze.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie. Ponownie podniósł twierdzenia zawarte w skarżonej decyzji.

Pismem procesowym z dnia 23.11.2006r. zainteresowany wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił co następuje;
dostawa energii elektrycznej do mieszkania odbiorcy odbywała się na podstawie umowy zawartej z powodem w dniu 17 września 2001r. W czasie trwania umowy, po stronie

odbiorcy powstało zadłużenie w kwocie 3.197,07 zł. Odbiorca kwestionował wysokość tego długu, lecz powód odwołań nie uznał.

Pismem z dnia 15 lipca 2004r. powód powiadomił odbiorcę o wysokości zadłużenia, i wezwało jego uregulowania w terminie do dnia 29 lipca 2004r. pod rygorem wstrzymania dostarczania energii. Przedmiotowe wezwanie przesłane na adres odbiorcy, nie zostało przez niego odebrane, i awizowane w dniach 19 i 23 lipca 2004r. zostało zwrócone do nadawcy.

Dnia 4 sierpnia 2004r. powód wstrzymał dostawę energii elektrycznej d odbiorcy.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył co następuje ;

odwołanie uznać należy za niezasadne.

Istota sprawy w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do interpretacji przepisu art.6 ust.3a ustawy Prawo energetyczne. Przepis ten dopuszcza możliwość wstrzymania dostaw energii elektrycznej, jeśli odbiorca zwleka z zapłatą za energię co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy, i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty bieżących i zaległych należności.

Aby więc zaistniała możliwość wstrzymania dostaw energii, muszą zostać spełnione łącznie dwie przesłanki ;

- odbiorca zwleka z zapłatą co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności,
- odbiorca został powiadomiony na piśmie o możliwości odłączenia energii i został mu wyznaczony dodatkowy dwutygodniowy termin na zapłatę należności.

Co zaś się tyczy tego terminu, to ratio legis przepisu sprowadza się do tego, aby odbiorca miał ten czas na zgromadzenie potrzebnych funduszy, w celu zapłaty należności za energię. Uznać więc należy, iż terminu tego nie można skracać. Tak więc od otrzymania przez odbiorcę wezwania do zapłaty pod rygorem wstrzymania dostaw, powinien upłynąć ten dwutygodniowy termin, zanim przedsiębiorstwo energetyczne wstrzyma dostawę energii.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód spełnił jedynie pierwszą, z w/w przesłanek. Wykazał bowiem , że wstrzymanie dostaw energii nastąpiło po przeszło miesiącu od upływu terminu płatności należności.

Powód nie uczynił jednak zadość wymogom ustawowym, i nie spełnił drugiej, z w/w przesłanek. Informując bowiem odbiorcę o możliwości odłączenia energii, nie wyznaczył mu dodatkowego, dwutygodniowego terminu, na uregulowanie zaległości.

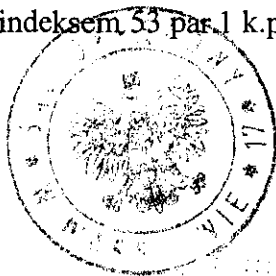
Za spełnienie tego obowiązku nie sposób bowiem uznać pisma z dnia 15 lipca 2004r. Pismo to było bowiem dwukrotnie awizowane przez pocztę. Termin powtórnej awizacji, tj. 23 lipca 2004r. należało uznać za moment, w którym odbiorca otrzymał przedmiotowe pismo. Od tej więc daty należało liczyć termin dwutygodniowy, w którym to odbiorca mógł uregulować zaległość. Tak liczony termin kończył zaś swój bieg w dniu 6 sierpnia 2004r. Tego więc dnia najwcześniej, powód miał możliwość odłączyć dopływ energii. Czyniąc to zaś już w dniu 4 sierpnia 2004r. nie dopełnił wymogu art.6 ust.3a Prawa energetycznego.

Na powyższe nie wpływa fakt awizacji przesyłki. W tym przypadku istniała bowiem możliwość zastosowania fikcji prawnej doręczenia, zgodnie z dyspozycją art.139 par.1 k.p.c.

Tut. Sąd nie podziela zarzutu skarżącego, iż termin dwutygodniowy należy liczyć już od dnia 23 czerwca 2004r. W tej bowiem dacie, ani w żadnej wcześniejszej, odbiorca nie był informowany o groźbie odłączenia energii, jeśli nie ureguluje należności w terminie dwutygodniowym.

Dla spełnienia przez powoda wymogów omawianego przepisu, bez wpływu pozostaje też fakt, że odbiorca był pracownikiem powoda i stąd zdawał sobie sprawę z konsekwencji niepłacenia, w postaci wstrzymania dostaw. Ustawa wskazując przesłanki umożliwiające zakładowi energetycznemu wstrzymanie dostaw, nie czyni rozróżnienia między odbiorcami którzy pracują w firmie energetycznej i stąd mają wiedzę na temat obowiązujących procedur, a odbiorcami innymi. Ustawa wymaga aby każdy odbiorca, po wezwaniu go do zapłaty, pod groźbą wstrzymania dostaw energii, miał czas dwu tygodni, na zapłatę zaległości.

Wobec powyższego, uznając że powód przed wstrzymaniem dostaw energii elektrycznej nie dopełnił w przedmiotowym przypadku wszystkich przesłanek oznaczonych w zrt.6 ust.3a ustawy Prawo energetyczne, a więc nie znajdując argumentów świadczących o wadliwości zaskarżonej decyzji, Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art.479 z indeksem 53 par.1 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

Sekretarz